

EVA ZUPANČIČ
**Sedm a půl
roku**

Sedm a půl roku

EVA ZUPANČIČ

Eva Zupančič
Sedm a půl roku

Copyright © Eva Zupančič 2025

Všechna práva vyhrazena.

Grafická úprava obálky a sazba:
Michaela Kotlánová (Tisk Kvalitně s.r.o.)

První vydání

ISBN 978-80-11-07224-7

Poznámka autorky:

Postavy, události a místa v této knize jsou výsledkem autorčiny představivosti nebo jsou použity fiktivním způsobem. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či zemřelými, nebo skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Poděkování

Za vznik téhle knihy bych měla poděkovat mnoha lidem, které jsem ve svém životě potkala a kteří mě k jejímu napsání inspirovali. Ze všeho nejvíc ale musím poděkovat dvěma výjimečným ženám - Lence Vrátné a Janě Radačovské. Vaše přátelství, humor a neochvějná podpora mi byly nejen inspirací, ale i záchranným lanem během psaní této knihy. Bez vás by tato cesta byla mnohem těžší a rozhodně méně veselá.

Knihy je sice podepsaná mým jménem, ale kus vás obou je v ní zapsaný taky. Vážím si každé zprávy, každého setkání, každého rozhovoru. Váš zájem a vaše přítomnost pro mě znamenaly víc, než možná tušíte.

Děkuju, že tu pro mě jste.

|DOPIS

Tak jsem jí to poslala. Měla bych se cítit skvěle, jako vítěz, ha, to jsem jim to nandala!

Ale cítím se mizerně. Jsem opravdu tak zlá? Je to moje pomsta za všechno, co mi udělal? Chci se ho jenom definitivně zbavit, aby mi už konečně dal pokoj? Nebo jsem prostě jenom zhrzená a přeju mu všechno nejhorší? Zmítají mnou emoce zprava doleva, hlavou běží myšlenky jak o závod. Rychle zvedám telefon a vytáčím číslo, na jehož konci je někdo, kdo mě vždycky dokáže trochu usměrnit a podívat se na věc realisticky.

„Martíííí! Udělala jsem strašnou věc!“

„Jak strašnou?“

„Úplně nejstrašnější!“

„Nekecej, tys někoho zabila?“

„Tak to zase ne, neblbni. Ale poslala jsem ten dopis jí.“

„Nooo“.

Ticho v telefonu nevěstí nic dobrého a mně se úplně svírá žaludek. Jsem fakt potvora. A teď si ještě moje kamarádka bude myslet, že jsem se definitivně zbláznila.

„Udělala jsi dobře. Jinak by ses ho nezbavila. Donekonečna by ti psal nějaké ubohé zprávy a dopisy a ty by ses nikdy neposunula. Je to slaboch a totální sráč a zasloužil si to. Já bych udělala to samé. Vykašli se na to, ničeho nelituj. Ať se s tím poperou. Teď se zaměří na ni, bude ukecávat ji a ty budeš mít klid.“

„Máš pravdu. Bude mít co dělat, aby tohle vyžehlil a ona si ho už pohlídá. A ať jsou šťastní až do smrti, hlavně když já už půjdu konečně dál a nebudu se pořád vracet. Kašlu na ně, za mě je to uzavřené, vyřízené, absolutní konec!“

Jenže to se lehko řekne. Jdu úzkou pěšinou mezi poli, kolem mě pobíhají mí dva psi a sotva položím telefon, zastrčím ho do kapsy a zrychlím krok, v břiše mi začnou běhat myšky a myšlenky se rozletí světelnou rychlostí.

Vzpomínám. Sedm let života.

| SETKÁNÍ

Dnešek je mým prvním dnem v nové práci. Po dvou letech mateřské jsem se vrátila na staré místo, ale tam se mezitím událo tolik změn, že mě ani nenapadlo na něm nějak déle setrvávat. Chtěla jsem pryč, něco nového, perspektivního. A velmi rychle jsem to našla. Novou zajímavou práci, která pro mě bude dostatečnou výzvou a posunem vpřed.

Stoupám do širokých schodů vedoucích do prvního patra, kde sídlí můj nový zaměstnavatel. Vysoké podpatky značkových lodiček v rudé barvě klapají po mramoru a já jsem plná očekávání. Ráda bych hned první den udělala dobrý dojem, proto jsem zvolila svoji oblíbenou sukni po kolena a bílou košili, ve které vypadám dostatečně profesionálně a zároveň žensky. Vlasy jsem si důkladně vyžehlila a svázala do sexy culíku. Na recepci mě vyzvedává můj nový šéf, sympaták o něco starší než já, který mě zaujal už na pohovoru a odvádí mě k mému novému pracovnímu místu. Prý nemá zrovna teď čas se mi věnovat, tak mě na chvíli usadí a můžu si prostudovat nějaké materiály. Jdeme až úplně k poslední řadě dlouhého open space a můj šéf ukáže na židli obrácenou zády ke vchodu.

„Ahoj, já jsem Daniel,“ představí se kolega sedící naproti. Je zhruba v mém věku, když se zvedne a podává mi ruku, vidím, že je poměrně vysoký a štíhlý. Má vysoký hlas, což mně u mužských přijde dost asexuální a nepřitažlivé, ale jinak vypadá celkem mile a sympaticky. Ničím mě na první pohled

nezaujal, takže v tomto okamžiku vůbec netuším, že příštích osm let na něj budu myslet skoro každou minutu a že mi obrátí můj život vzhůru nohama.

Za chvíli si ke mně přisedne kolega, kterého bych měla od příštího měsíce nahradit. Okamžitě si padneme do oka a on mi začne vyprávět nejen o mých pracovních povinnostech, ale také o kolezích, se kterými budu spolupracovat.

„Na Honzu sedícího za tebou si dávej pozor. Je hrozně milý a tváří se jako kamarád, ale ve skutečnosti je to pěkný had. Pavel je fajn, je hodně vtipný a takový zábavný, ale moc se nepředře. Rád by to někam dotáhl, ale nejspíš na vyšší pozici nemá. No a Daniel, to je takový hodný kluk. Pracuje 10 hodin denně, dělá práci za ostatní, přichází první a odchází poslední. Je pořád milý, představ si, že svou manželku má v telefonu jako Broučíněk. To je roztomilé, vid’?“

Já si o roztomilosti toho, že někdo má v telefonu svou manželku zapsanou jako Broučíněk, myslím své, ale nijak to nekomentuju. Zařadím si Daniela mezi hodné trouby a poslouchám barvitý popis dalších kolegů. Vypadá to zajímavě, asi se tady nudit nebudu. Poté, co mě kolega vezme na obchůzku po kanceláři a jednotlivé spolupracovníky mi představí, jsem nadšená. Samí mladší muži, většina vypadá sympaticky a vstřícně, často si mě se zájmem prohlížíjí. Přece jen jsem jediná žena v manažerském týmu a ještě nevědí, co můžou očekávat. To bude paráda tady pracovat! Nemůžu se dočkat, až začnu.

Vracím se na své místo u okna a kolega od naproti se na mě široce usmívá. Vážně vypadá jako milý hodný

kluk, co mi vždycky rád přiskočí na pomoc. Trvá mi ještě několik měsíců, než moje představa Daniela jako hodného trouby vezme za své a já se ocitnu ve víru událostí, které změní nejen můj názor na spoustu dalších věcí, ale pořádně zamávají i s mým dosavadním životem.

| PIPKA

Můžu se zeptat, kdy Vám ten dopis poslal?

Minulé pondělí. Napřed jsem Vám to nechtěla říkat, ale on mi od té doby pořád píše. Já ho měla opravdu ráda a myslím, že se teď cítí velmi špatně a potřebuje pomoci. Ale já už mu nepomůžu, musíte Vy.

Pro mě by bylo lepší nic nevědět. Já jsem teď ukončila několikaletý vztah a s Danielem mi vážně bylo hezky. Akorát jste to teď celé zkazila. Ono by se to třeba pokazilo za chvíli taky, ale mohlo to být ještě pár měsíců hezké.

Bože můj, to je blbka! On spí tři měsíce se mnou i s ní, neustále mi píše, jak mě potřebuje a chce, nakonec mi pošle naprosto zoufalý dopis a ona řekne, že jejich vztah byl hezký a raději nechce vědět, co jí dělá za zády. Ta se k němu opravdu hodí. Blbý a blbější. Už asi chápu, co ho na ní přitahuje. Chce ho za každou cenu, bezpodmínečně, neváží si sama sebe, hlavně, že má chlapa. Nejspíš chce co nejrychleji dítě a Daniel se jí hezky hodí do plánu.

Jsem vzteky bez sebe. Jak mi mohl tohle udělat! Vyměnit mě za takovou Pipku. O dvacet let mladší holku, která si fotí zadek v plavkách a neustále si dělá selfička ve sportovní podprsence (no jo, projela jsem jí instagram, má ho veřejný, tak jsem prostě neodolala. Stydím se sama před sebou, ale zoufalé ženy dělají zoufalé činy) a počítá, kdo jí dal lajk. Daniel tím popřel všechno, co kdy říkal. Neumí si představit, co by dělal

s mladší holkou. Nechápe, jak může někoho bavit ženská, která se každý den fotí na instagram, špulí tam rty, vystrkuje zadek a vypíná prsa. A najednou přesně takovou má. Hloupou blondýnu! Vždyť jí ještě ani není třicet! Jak se proboha něco takového může vůbec stát?

„To je jasná krize středního věku,“ říká Martina, když jedu už po stopadesáté svoji litanii na téma Jak mě mohl vyměnit na někoho takového? „Je úplně v háji a snaží se sám sobě dokázat, že ještě má na to sbalit mladou holku s pevným zadkem, která má tisíc sledujících na instagramu. Co bys ty prosím tě dělala s takovým chlapem? Opustí krásnou chytrou vyspělou ženskou kvůli Pipce. Pusť ho z hlavy a najdi si někoho dospělýho!“

Panebože, jak moc bych ho a hlavně ji chtěla pustit z hlavy. Ale nejde to. Jsou tam, trvale uhnízdění a zaplňují mi celou hlavu. Ať dělám, co dělám, neustále se mi vynořují ze všech stran a nedovolí mi pomalu myslet na nic jiného. Jsem naštvaná, ponížená, zklamaná. Po tolika letech udělá tohle. Jakoby smazal všechny ty krásné věci, co jsme spolu zažívali, jakoby je poplival a kopl do nich. Nikdy jsem nerozuměla tomu, jak se dva lidé potom, co spolu prožijí deset či dvacet let, můžou nakonec nenávidět, bít se o majetek, hádat do krve o děti a jeden druhého urážet. Teď to konečně chápu. Nenávidím ho!

V kapse mi zazvoní telefon. Daniel. A kruciš, už mu to asi řekla. To teda zvedat nebudu, na tenhle rozhovor nejsem připravená. Telefon zazvoní ještě jednou a je ticho. Uff, tak snad to už mám za sebou. Najednou ale pípne zpráva na messengeru.

Proč?

Abys mě mohl nenávidět. A možná taky proto, abys měl aspoň jeden vztah bez lhaní a podvádění.

Emoci nenávidět jsem nepotřeboval. Díky za lekci.

Není zač, Danieli.

|PŘÁTELSTVÍ

Nová práce mě úplně pohltila, jak už to na začátku nového zaměstnání bývá. Postupně jsem se seznamovala se svými úkoly, klienty i kolegy. A poznávala i kolegu odnaproti, Daniela Dvorského. Sympatický chlap, kterého si ale nikdo moc nevážil. Ostatní kolegové měli ve zvyku na něj přehazovat svoji práci a on jim nikdy nedokázal říct ne. V duchu jsem si říkala, jaký je to trouba, že je nepošle do háje a občas na něj taky něco přehodila. Měl ale skvělý smysl pro humor, takže se naše vtipkování brzy stalo denním chlebem a já si z něho celkem pravidelně začala dělat legraci, na kterou on odpovídal úsměvem a občas i vtipnou odpovědí.

„Nezajdeme na oběd?“ řekl jednou a tím odstartoval naše přátelství. Od toho dne jsme spolu pravidelně několikrát týdně chodili přes obědovou pauzu do blízkých restaurací a povídali si o všem možném. Byli jsme čím dál důvěrnější a rodilo se mezi námi upřímné přátelství.

Jednoho dne jsme seděli v restauraci a on si dal svůj oblíbený štrůdl se šlehačkou.

„Chceš ochutnat?“ zeptá se a podívá se na mě svýma krásně modrýma očima.

„Jasně, dám si.“

Nabere na vidličku kus štrůdlu i se šlehačkou a vloží mi ji do úst. V tom okamžiku se mi málem podlomí kolena, v břiše pocítím divné mravenčení a já poprvé

cítím, že bychom mohli být něco víc než jen přátelé. Snažím se ten pocit i myšlenku rychle zahnat, ale už se mi navždy usadí někde v podvědomí. Tehdy jsem ještě netušila, že si tento moment budu celých osm let pamatovat.

Během pár měsíců se z nás stali dobří přátelé a já si opravdu užívala obědy s ním. Bavili jsme se o práci, o kolezích, klientech, probírali i sport či politiku. Nebavili jsme se o svém soukromí až do jednoho prosincového odpoledne. Začínala jsem ho už dobře znát a viděla jsem, že ho poslední měsíce něco trápí. Blížily se Vánoce a já se ho naprosto nevinně během oběda zeptala, co na svátky plánuje a jak si je s rodinou užijí.

„Manželka mi včera řekla, že mě už nemiluje,“ vyhrkl a já šokem ztuhla. Nikdy se o svém soukromí nezmiňoval a už vůbec ne takto intimně. „Už od září se mnou nespí, nemáme žádný sex. A teď mi řekla, že chce, abychom spolu zůstali, žili spolu jako rodina a předstírali před ostatními šťastné manželství, každý si ale dělal, co chce.“

„Tak to má milence, to je jasné,“ trochu necitlivě komentuju jeho monolog.

„To si nemyslím, to by neudělala. To bych si všiml. Asi jsem se nechoval jako ideální manžel, ale miluju ji a hlavně našeho syna.“

Já mám o milenci poměrně jasno, ale nemá smysl ho teď o tom přesvědčovat a sypat sůl do otevřené rány. Ptám se ho, co chce dělat, na tohle přece nemůže přistoupit.

„Chci hlavně zůstat se synem, dám tomu šanci, třeba se to spraví. Chce to čas.“

Nemyslím si, že se tohle může časem spravit, ale tenhle názor by Danielovi určitě náladu nezlepšil, nechám to tedy plavat a raději mu popřeju hodně štěstí. Je mi ho hodně líto, chlap, co takhle miluje svou rodinu a ta hloupá manželka si ho vůbec neváží. Místo, aby byla šťastná, že má takového rytíře, klidně ho odkopne a ještě je tak drzá, že mu řekne, aby ji živil a předstíral, že je všechno v pořádku. A ona si bude někde trajdat s milencem. Opravdu kráva.

Dnes si říkám, jestli to tehdy všechno byla vůbec pravda. Kdo v tom příběhu byl vlastně ten zlý a kdo dobrý, a jestli jsem vůbec stála na správné straně. Teď už se to asi nedozvím, ale ve světle událostí posledních měsíců začínám vážně pochybovat, že se vše dělo tak, jak mi to Daniel prezentoval.

|VÝLET

Je sobota, od definitivního konce uběhly čtyři dny a já mám pocit, že už bych měla pomalu zapomenout a jít dál. Stejně ten vztah neměl žádnou cenu, je to slaboch, podváděl mě s holkou, co mi nesahá ani po kolena. Tohle si můžu opakovat pořád dokola, ale tak jednoduché to nebude a čtyři dny určitě stačit nebudou. Ani čtyři týdny a možná ani čtyři měsíce.

Nutně potřebuju vědět, jak to dopadlo. Jsou spolu? Rozešli se? Uvěřila jeho lžím, tak jako jsem jim vždy bezpodmínečně věřila já? Opravdu jí nevadí, že tři měsíce spal se mnou i s ní a že se ke mně dvakrát chtěl vrátit a ji opustit? Odpustila mu? Co jí asi tak namluvil? Myslím na to od úterý, a i když si pořád říkám, že je mi to jedno, že to na věci nic nemění, v sobotu už to nevydržím, přemůže mě zvědavost a podívám se na její instagram.

Ups, zablokovala mě. To se asi dalo čekat vzhledem k tomu, co jsem jí řekla. Vím, že mě hned po konverzaci zablokovala na Facebooku, takže nedává smysl to tam zkoušet. Nicméně z nějakého naprosto nepochopitelného důvodu to zkusit jdu. Připadám si jako blázen. Vidím ji. Ona mě odblokovala? Tomu opravdu nerozumím. Šokovaně přemýšlím, co to znamená a odpověď dostanu okamžitě po rozkliknutí příběhu.

Demonstrace jejich lásky. Určená celému světu a především mně. Celé filmy o tom, jak si užívají a natáčejí se u toho. Jsou spolu na břehu řeky, drží se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sedm a půl roku.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.